

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานและกรอบความคิดในการวิจัยครั้งนี้ จึงขอเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. แนวคิดที่เกี่ยวกับการบริหาร
2. นโยบายการดำเนินการกีฬาด้านยาเสพติด
3. การดำเนินงานเกี่ยวกับลานกีฬาด้านยาเสพติด
4. ปัญหาของอำเภอต่าง ๆ ในจังหวัดเชียงใหม่
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดที่เกี่ยวกับการบริหาร

นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์ (2534 หน้า 3) ได้ให้ความหมายของการบริหารว่า เป็นหลักการ ทฤษฎี กระบวนการ เทคนิค ตลอดจนปัจจัยต่าง ๆ ที่ใช้ในการดำเนินงานในองค์กร เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่นโยบายกำหนดไว้ และ “ การจัดการ ” เป็นการดำเนินงานตามหลักการแนวปฏิบัติที่วางไว้ให้นำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย โดยมากใช้กับการบริหารธุรกิจเอกชน

Fayol ได้ให้แนวความคิดการบริหารว่าเป็นกระบวนการมิใช่การให้อภิสิทธิ์หรือความรับผิดชอบของคนบางคนในหน่วยงาน แต่เป็นงานที่ทุกคนควรจะได้เข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารแต่จะมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับลำดับชั้น หรือชั้นตำแหน่งของคนในหน่วยงาน (อ้างใน นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์, 2534, หน้า 8)

การดำเนินการหรือการบริหารในปัจจุบันมีการมองกันว่าเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ฝ่ายที่มองว่าเป็นศิลป์ให้เหตุผลว่าผู้บริหารมักใช้ศิลป์ในการควบคุมกรรมวิธีต่าง ๆ ในการบริหาร เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของตน มีความเชื่อในบุคลิกภาพ รูปร่าง ลักษณะว่าสมกับเป็นนักบริหารหรือไม่ ฝ่ายที่มองเป็นศาสตร์ เชื่อว่าการบริหารมีกรรมวิธีบางอย่างที่ต้องการการเรียนรู้ มีการฝึกฝนเมื่อใช้กรรมวิธีที่ถูกต้อง

กระบวนการบริหารมีผู้เสนอไว้หลากหลายรูปแบบ ซึ่งแต่ละรูปแบบมีความคล้ายคลึงกัน ซึ่งจะขอกล่าวดังต่อไปนี้

Luther H Gulick และ Lyndall Urwick ได้เสนอกระบวนการบริหาร 7 ประการ ที่เรียกว่า “POSDCORB” มีสาระสำคัญคือ (อ้างใน นพพงษ์ บุญจิตราคุลย์, 2534, หน้า 8 -9)

1. Planning หมายถึง การวางแผนหรือวางโครงการอย่างกว้าง ๆ ว่ามีงานอะไรบ้าง ที่จะต้องปฏิบัติตามลำดับ พร้อมด้วยวางแผนวิธีปฏิบัติระบุดุลประสคของการปฏิบัติงานนั้น ๆ ก่อนลงมือปฏิบัติการ

2. Organizing หมายถึง การจัดรูปโครงสร้างหรือเค้าโครงของการบริหารโดยกำหนดอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานย่อยหรือของตำแหน่งต่าง ๆ ของหน่วยงานให้ชัดเจน

3. Staffing หมายถึง การบริหารงานบุคคลของหน่วยงาน ตั้งแต่การแสวงหา การบรรจุแต่งตั้ง การฝึกอบรมและพัฒนา การบำรุงขวัญและอื่น ๆ

4. Directing หมายถึง การวินิจฉัยสั่งการหลังการพิจารณาอย่างรอบคอบแล้ว รวมทั้งการติดตาม และให้มีการปฏิบัติตามคำสั่ง

5. Co-ordinating หมายถึง การประสานงานหรือสื่อสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานย่อยหรือตำแหน่งต่าง ๆ ภายในองค์การให้เข้ากันได้ เพื่อให้งานเดินและเกิดประสิทธิภาพ ไม่เกิดการซ้ำซ้อนหรือขัดแย้งกัน

6. Reporting หมายถึง การเสนอรายงานให้ผู้บริหารที่รับผิดชอบต่าง ๆ ทราบความเคลื่อนไหวความเป็นไปเป็นระยะ ๆ ทั้งผู้บังคับบัญชาและผู้ให้บังคับบัญชา

7. Budgeting หมายถึง การจัดทำงบประมาณ การเงิน การวางแผนและควบคุมการใช้จ่ายเงินให้รอบคอบชัดเจน

Fayol (อ้างใน นพพงษ์ บุญจิตราคุลย์, 2534, หน้า 10) ได้เสนอแนวความคิดในการจัดการแบบวิทยาศาสตร์ว่า “ทำอย่างไรคนงานที่เกี่ยวข้องกัน จึงจะทำงานให้กับบริษัทได้ผลงานมากยิ่งขึ้น และได้เสนอกระบวนการบริการที่เรียกว่า A General Approach to Administration” ประกอบด้วย

To Plan หมายถึง การศึกษางานในอนาคต และจัดการวางแผนเพื่อปฏิบัติ

To Organize หมายถึง การรวบรวมวัสดุ เครื่องมือและกำลังคน แล้วจัดการแบ่งงานทั้งวัสดุและกำลังคนออกไปตามหน้าที่ของงานในหน่วย

To Command หมายถึง การบังคับบัญชา สั่งการให้บุคคลในหน่วยงานปฏิบัติงาน

To Co-ordinate หมายถึง การประสานงานให้กิจการทุกอย่างดำเนินไปอย่างประสานสัมพันธ์กัน

To Control หมายถึง การควบคุมให้งานทุกอย่างดำเนินไปตามกฎเกณฑ์ หรือตามคำสั่งที่ได้กำหนดไว้ให้แล้ว

จากแนวคิดการบริหารที่มีผู้รู้หลายท่านเสนอมา ทำให้เกิดแนวคิดในการวิจัยว่า การดำเนินงานโครงการลานกีฬาต้องมีการวางแผนในการจัดการ เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของโครงการ การทำโครงการต้องมีผู้รับผิดชอบและมีขอบข่ายหน้าที่อย่างชัดเจน เพื่อไม่ให้เกิดการทำงานซ้ำซ้อนกัน ซึ่งควรจัดโครงสร้างการบริหารงานอย่างชัดเจน ในการดำเนินการมีหลายฝ่ายเข้ามาเกี่ยวข้องและทุกฝ่ายต้องมีเป้าหมายเดียวกันจะจัดการด้านนี้ได้ต้องมีการประสานงานอย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อดำเนินการ โครงการแล้วต้องคอยควบคุมดูแลช่วยเหลือและแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเพื่อให้การดำเนินการเป็นไปด้วยความสะดวกและถูกต้อง ท้ายที่สุดจะทราบว่า การดำเนินงานโครงการจะสำเร็จตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ได้ต้องมีการประเมินผลตั้งแต่ก่อนเริ่มโครงการ ระหว่างการดำเนินการและหลังการดำเนินการ ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาการดำเนินงานลานกีฬาด้านยาเสพติดโดยใช้กรอบการบริหารใน 5 ประการ ดังนี้

1. การวางแผน
2. การจัดการองค์การ
3. การประสานงาน
4. การควบคุม
5. การประเมิน

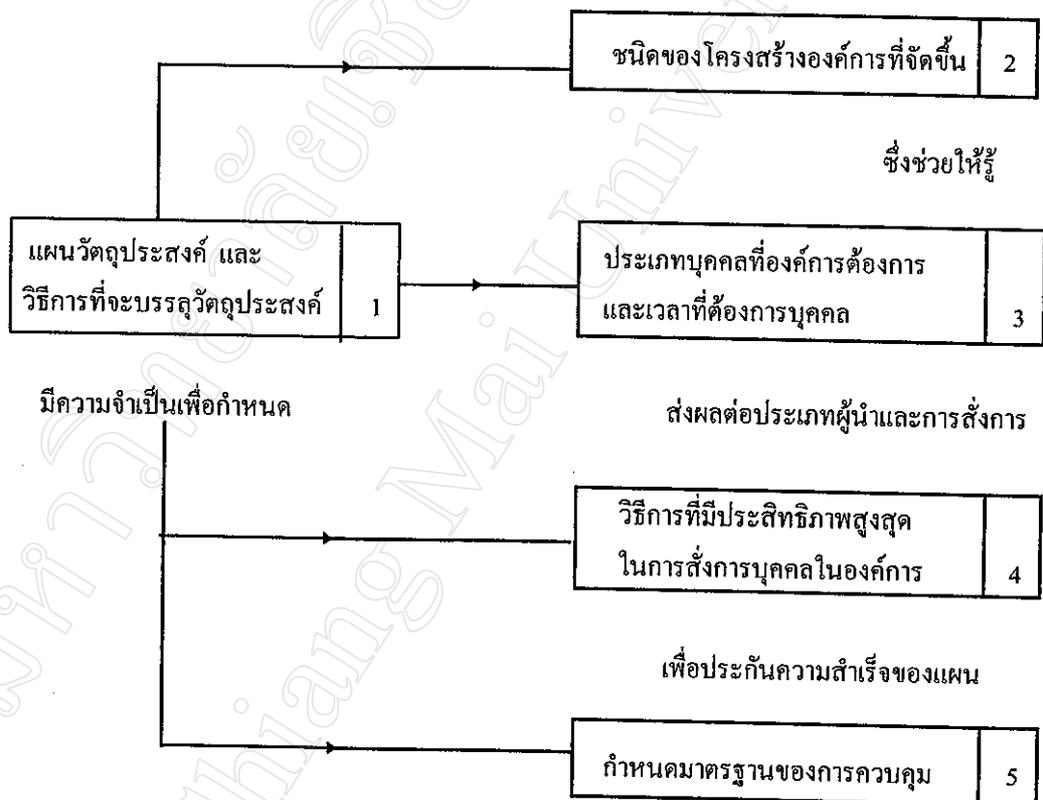
การดำเนินงานลานกีฬาด้านยาเสพติดโดยใช้กรอบการบริหาร

1. การวางแผน

พยอม วงศ์สารศรี (2533, หน้า 63-67) ได้กล่าวว่า การวางแผนเป็นความพยายามที่เป็นระบบ เพื่อการตัดสินใจเลือกแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดสำหรับอนาคต เพื่อให้องค์การบรรลุผลตามเป้าหมายที่วางไว้ ประกอบด้วยหลักการพื้นฐาน 4 ประการ

1. การวางแผนจะต้องสนับสนุนเป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์การ ผู้วางแผนต้องตระหนักถึงความสำคัญของเป้าหมายของแผน แผนทุกแผนที่กำหนดขึ้นนั้นต้องเกี่ยวพันและอำนวยความสะดวกให้เป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์การสัมฤทธิ์ผล

2. การวางแผนเป็นงานอันดับแรกของกระบวนการจัดการและการบริหาร เพื่อนำไปสู่กระบวนการอื่น ๆ ต่อไปได้ ซึ่งกระบวนการจัดการประกอบด้วย การวางแผน (Planning) การจัดการองค์กร (Organizing) การจัดการบุคคลเข้าทำงาน (Staffing) การสั่งการ (Leading) และการควบคุม (Controlling) ดังแผนภูมิต่อไปนี้

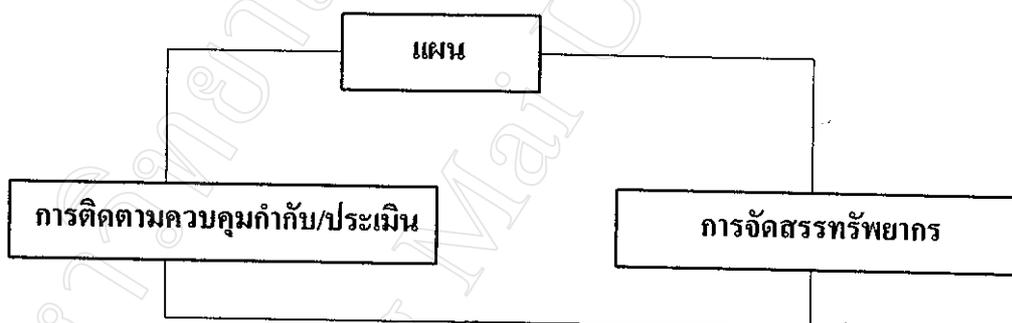

แผนภูมิ 1 กระบวนการวางแผน (Koontz and other, 1984)

3. การวางแผนเป็นหน้าที่ของผู้จัดการทุกคน ผู้จัดการทุกระดับในองค์กรต้องมีการทำแผนตามขอบข่ายอำนาจหน้าที่ของตน จะมีความแตกต่างกัน

4. ประสิทธิภาพของแผนงาน ผู้วางแผนจะต้องคำนึงถึงประสิทธิภาพของแผนงาน นั่นคือการบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรด้วยการลงทุนอย่างประหยัดและคุ้มค่า

อุทัย บุญประเสริฐ (2539, หน้า 7-13) ได้กล่าวถึงระบบการวางแผนที่จะมีความสมบูรณ์ได้ ต้องควบคู่ไปกับระบบการบริหารดำเนินการ แผนต้องเน้นส่วนของการบริหารที่เรียกกันว่า ระบบครบวงจร ซึ่งประกอบด้วยส่วนสำคัญคือ Planning ซึ่งประกอบด้วย Implementation และ Evaluation เรียกว่า PIE Model ในระบบแผนงานในส่วนแรก วงจรที่มีระบบแผนงานที่มีประสิทธิภาพสูง มีลักษณะเป็นวงจรสัมพันธ์ตามแนวตัวแบบ PRM Model ซึ่งมีองค์ประกอบที่มีการดำเนินงานและมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ระหว่างการวางแผน (Planning) กับการจัดสรรทรัพยากร (Resource allocation) และการติดตามประเมินผล (Monitoring / Control and Evaluation) ลักษณะความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทั้งสามเป็นดังนี้

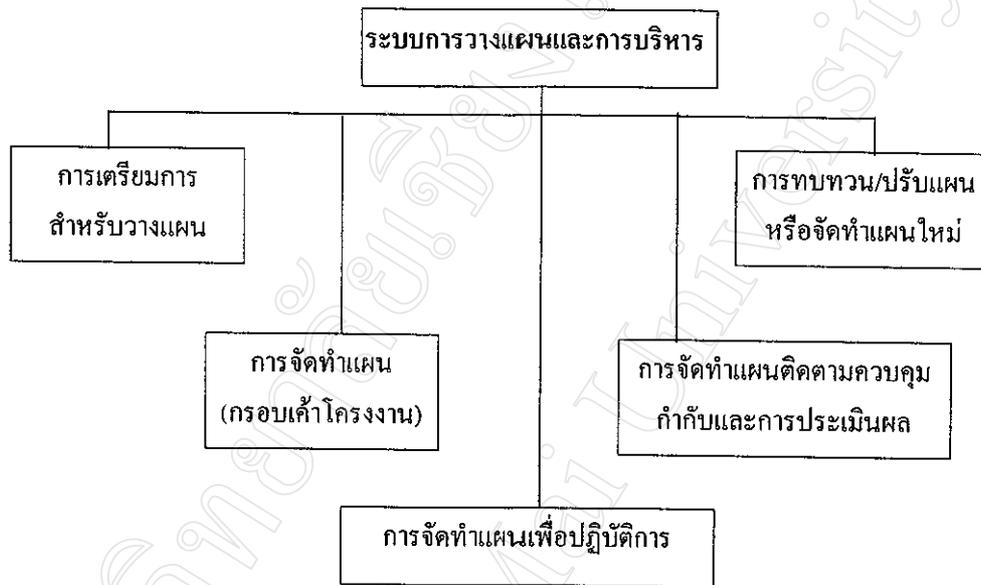

แผนภูมิ 2 P.R.M. Model

ในระบบการวางแผนงานในส่วนที่สอง เป็นระบบการใช้การวางแผนให้สอดคล้อง หรือให้ตอบสนองกรรมวิธีทางการบริหาร ช่วยให้การวางแผนไม่เป็นภาระเพิ่มแก่ผู้บริหารโดยไม่จำเป็น ในส่วนนี้จะเป็นการดำเนินงานตามระบบ P.M.S Model หรือ Planning and Management System Model ซึ่งประกอบด้วยส่วนที่สำคัญคือ

1. การเตรียมการสำหรับการวางแผน (Preplan and Plan for Planning)
2. การจัดทำแผน (Plan Formulation หรือ Plan Development)
3. การจัดทำแผนเพื่อปฏิบัติการ (Operational Planning)
4. การจัดทำแผนการติดตาม ควบคุมกำกับและประเมินผล (Monitoring Control and Evaluation หรือ M-C-E Planning)
5. การทบทวน ปรับแผนหรือการจัดทำแผนใหม่ (Planning Revision/Replan)

ระบบ Planning and Management หรือ P.M.S. จะมีลักษณะระบบและโครงสร้าง
 ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิ 3 ระบบและโครงสร้างการวางแผนและการบริหารจัดการ

แผนโครงการ

โครงการที่ดีนั้นจะระบุกิจกรรม และรายละเอียดที่จำเป็นสำหรับการดำเนินงานอย่างชัดเจน ทำให้ผู้รับผิดชอบสามารถนำไปปฏิบัติได้ทันที ตัวโครงการหรือแผนโครงการจึงมีลักษณะเป็นแผนปฏิบัติการในตัวเอง การวางแผนโครงการที่ดีจะต้องแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่สำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้ (อุทัย ประเสริฐ , 2539, หน้า 1-2, 5-7)

1. ผลงานที่ต้องการจากโครงการ
2. แสดงขั้นตอนในการดำเนินงาน หรือแสดงกิจกรรมตามลำดับขั้น เพื่อไปสู่วัตถุประสงค์ของโครงการ จะได้บรรลุตามเป้าหมาย
3. แสดงให้เห็นถึงความต้องการในด้านการเงินและความจำเป็นใช้ทรัพยากรที่จำเป็นต้องให้
4. แสดงถึงรายละเอียดและวิธีการที่จะก่อให้เกิดความเชื่อมั่นได้ว่าทุกอย่างที่อนุมัติไปจะไม่สูญเสียไปเปล่า ๆ
5. แสดงวิธีการประเมินสัมฤทธิ์ผลของโครงการ

จะเห็นว่าโครงการใดมีการวางแผนที่เหมาะสม เป็นระบบ จะมีขั้นตอนการปฏิบัติที่ไม่สับสน เกิดความรอบคอบในการดำเนินการและเกิดความเชื่อมั่นว่าโครงการนี้จะประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ตั้งไว้

ดังนั้นการวางแผนงาน/โครงการ เป็นสิ่งที่มีความจำเป็น เพราะจะทำให้ผู้ดำเนินการทราบถึงเป้าหมาย วัตถุประสงค์ แนวทางการปฏิบัติและผลสำเร็จได้อย่างชัดเจน

2. การจัดการองค์การ

องค์การแบ่งออกเป็น 2 แบบ (นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์, 2534, หน้า 45-46) คือ

องค์การตามแบบ (Formal Organization) หมายถึง หน่วยสังคม หรือหน่วยงาน ซึ่งมีบุคคลกลุ่มหนึ่งร่วมมือกันให้บริการและดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ รวมทั้งการกระทำที่เกี่ยวข้องกับวัสดุในการผลิต คำว่าองค์การถ้าใช้ตามคำพ้องมักหมายถึง อาคาร วัสดุอุปกรณ์ แรงงานมนุษย์ และการจัดบริการกิจการของอาคารนั้น ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง

องค์การนอกแบบ (Informal Organization) หมายถึง ระบบการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่อยู่ในหน่วยงาน โดยที่ความสัมพันธ์อันนี้ไม่ปรากฏอยู่ในแบบ บางครั้งออกมาในรูปของสวัสดิการ สันทนาการเป็นการไม่บังคับ

การจัดการองค์การ หมายถึง ความพยายามที่ผู้บริหารกำหนดโครงสร้างขององค์การที่สามารถเอื้ออำนวยให้แผนที่ทำขึ้นไปสู่สัมฤทธิ์ผลที่ปรารถนา โดยทั่วไปโครงสร้างขององค์การจะแสดงออกมาในรูปของแผนภูมิองค์การ (Organization Chart) หรือปิระมิดของภาระงาน (Job Task Pyramid) และยังแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ด้านอำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบงานด้านต่าง ๆ ในองค์การ โดยจะชี้ให้เห็นว่าใครต้องรายงานให้แก่ใคร หรือใครบังคับบัญชาใครนั่นเอง ในบางครั้งก็เรียกว่า ช่วงของการควบคุม

ช่วงของการบริหาร หมายถึง จำนวนผู้อยู่ได้บังคับบัญชาที่ถูกบริหารหรือควบคุมหรือสั่งการจากผู้บังคับบัญชาคนหนึ่ง ช่วงของการบริหารเป็นหลักการสำคัญที่ทำให้้องค์การเป็นองค์การที่ดี

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อช่วงของการบริหารนั้น จะแปรเปลี่ยนไปตามลักษณะของบุคคล กาลเวลาและสถานที่ และอื่น ๆ โดยจะขอก้าว ดังนี้

1. ความสามารถในการบริหาร ซึ่งขึ้นกับลักษณะการเป็นผู้นำ การตัดสินใจ การติดต่อสื่อสารของผู้บริหารแต่ละคน
2. เวลาที่เพียงพอในการบริหาร

3. สมรรถภาพของผู้อยู่ได้บังคับบัญชา เป็นผู้มีประสิทธิภาพในการทำงาน มีทักษะ มีความรู้ดี ช่วงการควบคุมของผู้บริหารก็ควรมีลักษณะกว้าง (คือสามารถควบคุมในจำนวนมาก ๆ ได้)

4. ลักษณะของงาน หากงานที่ทำเป็นงานที่มีลักษณะเป็นกิจวัตรประจำวัน เป็นงานที่ทำเหมือนกันทุกครั้ง การมอบหมายจะเป็นไปได้ง่าย ช่วงการควบคุมแคบ

5. การกระจายอำนาจ ควรมีการมอบหมายการตัดสินใจไปยังระดับที่ต่ำกว่า

6. เครื่องมือในการควบคุม อาจทำในรูปของการแนะนำส่วนบุคคลหรือส่วนรวม

7. ประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร

การกระจายอำนาจหน้าที่ หรือการมอบหมายงาน เป็นวิธีการที่ผู้บริหารกำหนดอำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบให้แก่ผู้ใต้บังคับบัญชาถัดไป ซึ่งมีการจำแนกดังนี้

1. การกำหนดหน้าที่หรือความรับผิดชอบแก่ผู้ใต้บังคับบัญชา

2. การใช้อำนาจหน้าที่ในการใช้ทรัพยากรและการดำเนินการตามความจำเป็น

3. สร้างสิ่งที่ต้องการกระทำ หรือการระดมทุนให้แก่ผู้ใต้บังคับบัญชาที่ต้องปฏิบัติตามที่ผู้บังคับบัญชาได้มอบหมายให้สำเร็จ

ข้อบกพร่องในการมอบหมายงาน อาจเกิดจากเหตุต่าง ๆ 3 ประการ ดังนี้

1. ผู้บังคับบัญชา

1.1 ขาดการยอมรับความคิดเห็นผู้อื่น

1.2 ขาดความสามารถในการสั่งการ

1.3 ขาดความเต็มใจที่จะมอบสิทธิการตัดสินใจแก่ผู้ใต้บังคับบัญชา

1.4 ขาดความไว้วางใจผู้ใต้บังคับบัญชา และการยอมรับความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้น

ในการทำงาน

1.5 ขาดการกำหนดมาตรการควบคุม

2. ผู้ใต้บังคับบัญชา

2.1 ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

2.2 ต้องการให้ตนปลอดภัย การตัดสินใจทุกอย่างขึ้นอยู่กับผู้บังคับบัญชา

2.3 กลัวความผิดพลาด และการได้รับการวิพากษ์วิจารณ์จากผู้บังคับบัญชา

2.4 ขาดขวัญและกำลังใจ

2.5 มีหน้าที่มากเกินไป

2.6 มีอำนาจข้อมูล และเครื่องอำนวยความสะดวกในการทำงานไม่เพียงพอ

3. องค์การ

3.1 โครงสร้างขององค์การไม่เหมาะสม ความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบไม่ชัดเจน

3.2 ขาดการวางแผน

3.3 อำนาจหน้าที่แบ่งย่อยเกินไป

3.4 มีปัญหาเรื่องความบกพร่อง ใช้หลักการด้านเอกภาพการบังคับบัญชา

3.5 ขาดกลไกควบคุมที่มีประสิทธิภาพ

การจัดการองค์การจำเป็นต้องพิจารณาพฤติกรรมกลุ่มย่อย ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กำหนดโครงสร้างบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่ายให้ชัดเจนสอดคล้องกัน ไม่ก้าวก่ายกันมีลักษณะกระจายอำนาจ แล้วองค์การนั้นจะประสบความสำเร็จ แต่ก็ขึ้นกับผู้บังคับบัญชาเป็นบุคคลเช่นไรด้วย

ปัญหาและอุปสรรคของการจัดองค์การ

ธงชัย สันติวงษ์ (2519, หน้า 215-217) ได้สรุปปัญหาและข้อคำนึงในการจัดองค์การหรือปรับปรุงโครงสร้างขององค์การให้ดีขึ้น คือ

1. ปัญหาของการแบ่งงานในขั้นของการออกแบบงาน การออกแบบงานโดยยึดหลักการของการแบ่งงานกันทำนั้น จะก่อให้เกิดปัญหาที่ตามมา คือ การแบ่งงานควรจะแบ่งอย่างไร หรือควรออกแบบเพื่อให้มีขอบเขตที่เหมาะสมอย่างไร โดยการยึดถือหลักการของการแบ่งงานกันทำตามความถนัดนั้นงานต่าง ๆ จะถูกแบ่งชอยไปสู่ระดับที่ต่ำกว่าเรื่อยไป งานที่ระดับของผู้ปฏิบัติจะมีขอบเขตของงานแคบลง โดยรับผิดชอบเพียงส่วนหนึ่งของงานเท่านั้น ในที่สุดจะทำให้เกิดปัญหาทำให้ขอบเขตและความลึกของงานมีน้อยลงหรือขาดหายไป

2. ปัญหาของการรวมกลุ่มงานเข้าเป็นแผนก การจัดกลุ่มงานโดยมีการแบ่งกลุ่มตามความถนัดแยกตามหน้าที่ อาจทำให้แต่ละกลุ่มประกอบด้วยผู้ทำงานแบบเดียวกัน การประสานงานและความสัมพันธ์ในกลุ่มอาจไม่จูงใจก็ได้

3. ปัญหาของการมอบหมายงาน อำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบหากผู้บริหารมอบหมายงานไม่สมบูรณ์ หรือให้อำนาจหน้าที่ไม่พอเพียงกับความรับผิดชอบ ย่อมทำให้โครงสร้างที่จัดขึ้นกลายเป็นกลไกที่ไม่สมบูรณ์

4. ปัญหาของการจัดความสัมพันธ์ สายการบังคับบัญชาที่กำหนดขึ้น ก่อให้เกิดระเบียบของการปฏิบัติ แต่บางครั้งสายการบังคับบัญชาอาจก่อให้เกิดปัญหาเรื่องการติดต่อประสานงานกันได้อาติ เช่น บุคคลใดบุคคลหนึ่งอยู่ในระหว่างเส้นทางการติดต่อขาดงานไป จะทำให้การสื่อสารติดต่อล่าช้าลง

5. ปัญหาของการจัดความสัมพันธ์ในโครงสร้างขององค์การขนาดใหญ่ ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นมักจะมี 2 เรื่อง คือ ปัญหาของการจัดให้มีเจ้าหน้าที่ฝ่ายช่วยเหลือหรือฝ่ายให้คำปรึกษา (Staff Units) และปัญหาของการจัดให้มีความสัมพันธ์เป็นกรณีพิเศษในรูปของคณะกรรมการ (Committee) เพื่อช่วยเหลืองานด้านตัดสินใจเกี่ยวกับปัญหาใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับทุกส่วนขององค์การและเพื่อการประสานงาน

จรินทร์ ธานีรัตน์ (2521) การควบคุมก็เป็นหน้าที่อีกประการหนึ่งของการบริหาร การควบคุมมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับการวางแผน เพราะการควบคุมเป็นเครื่องมือสำคัญในการกำหนดแผนการดำเนินงานตามแผนและการประเมินผล

3. การประสานงาน

อุทัย หิรัญโต (2520, หน้า 105) กล่าวว่า การประสานงานหมายถึง กระบวนการในหลายกระบวนการของการบริหารงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ เป็นการจัดระบบ กำหนดวิธีการ และจัดกลไกต่าง ๆ ขององค์การ ให้การปฏิบัติงานของหน่วยงานและระหว่างงานให้สอดคล้องต้องกัน ไม่ซ้ำซ้อน ดำเนินไปในแนวเดียวกันเพื่อให้งานบรรลุวัตถุประสงค์ในชั้นปลาย ซึ่งสอดคล้องกับ เอกชัย กี่สุขพันธ์ (2527, หน้า 12) ที่กล่าวว่า การประสานงานหมายถึงการสร้างสื่อสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงาน เพื่อให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพ ไม่มี การปฏิบัติงานซ้ำซ้อน เป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงาน หรือตำแหน่งต่าง ๆ ในองค์การ เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และภิญโญ สาธร (2526, หน้า 155) ได้ให้ความหมายของการประสานงานไว้ว่า เป็นการจัดให้ผู้แทนของหน่วยงานย่อยทุกหน่วยงานพบปะหารือกัน เพื่อให้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นหรือทราบเรื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของผู้อื่นและเพื่อให้งานสัมพันธ์กันไม่ขัดแย้งกัน โดยยึดเป้าหมายขององค์การเป็นหลัก การประสานงานจะช่วยให้รู้ซึ่งกันและกัน ว่าใครกำลังทำอะไรอยู่

สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (2533, หน้า 271) อธิบายความหมายของการประสานงานไว้ว่า การประสานงานเป็นกระบวนการเชื่อมความสัมพันธ์เกี่ยวกับบุคคล วัสดุ

และทรัพยากรอื่น ๆ เพื่อให้การปฏิบัติงานบรรลุวัตถุประสงค์ของหน่วยงาน การประสานงาน อาจเกิดขึ้นระหว่างบุคคลกับบุคคล บุคคลกับหน่วยงาน หน่วยงานกับหน่วยงาน การประสานงาน จะช่วยให้แต่ละฝ่ายรู้ว่าใครทำกิจกรรมอยู่ ณ จุดไหนงานไม่ซ้ำซ้อน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ นพพงษ์ บุญจิตราคุลย์ (2534, หน้า 75) ที่ว่า การประสานงานเป็นกระบวนการเชื่อมสัมพันธ์เกี่ยวกับ บุคคล วัสดุ และทรัพยากรอื่น ๆ การประสานงานจะเกิดขึ้นระหว่างบุคคลกับบุคคล หรือหน่วยงาน กับหน่วยงานก็ได้ เพื่อให้เกิดการปฏิบัติงานบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ ของหน่วยงาน

นอกจากนี้ จุมพล สวัสดิ์ยากร (2520, หน้า 94) ได้ให้ความหมายของการประสานงานว่า การประสานงานคือ การร่วมประสานกำลังบุคคล หน่วยงาน และปัจจัยในการบริหารเพื่อปฏิบัติงาน ให้ผลของงานเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ขององค์การหรือทิศทางเดียวกัน และหุสสติ สัตยมานะ (2521, หน้า 56) ได้กล่าวว่า การประสานงานหมายถึง การจัดระเบียบการทำงานเพื่อให้ส่วนต่าง ๆ เข้ามา ร่วมกัน และให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ ร่วมมือปฏิบัติงานเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ไม่ทำงานซ้ำซ้อนขัดแย้ง หรือเหลื่อมล้ำกัน ทั้งนี้เพื่อให้งานดำเนินไปอย่างราบรื่น สอดคล้องกันกับวัตถุประสงค์ และนโยบาย ขององค์การนั้น ส่วนสมพงศ์ เกษมสิน (2523, หน้า 154) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การประสานงาน เป็นเรื่องของความร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติจัดระเบียบงานให้เรียบร้อย และสอดคล้องกลมกลืนกัน เพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมายในเวลาที่กำหนด

สรุปได้ว่า การประสานงาน หมายถึง การสร้างความร่วมมือร่วมใจของบุคคลภายใน องค์การ หรือระหว่างหน่วยงานกับหน่วยงานให้ปฏิบัติงานไปในทางเดียวกัน เพื่อขจัดความขัดแย้ง ซ้ำซ้อนของงานและการเหลื่อมล้ำกัน ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์การที่วางไว้ได้อย่างมี ประสิทธิภาพ

ความสำคัญของการประสานงาน

สุปัญญา กิตติวิสาร (2529, หน้า 48-49) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการประสานงานไว้ว่า การประสานงานนับเป็นภาระหน้าที่อันสำคัญของผู้บริหารที่อยู่ในฐานะหัวหน้าหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งมากมาย นับตั้งแต่หน่วยงานเล็กไปจนถึงหน่วยงานใหญ่ที่บีกำลังเจ้าหน้าที่หลายฝ่าย มีการ แบ่งงานกันปฏิบัติ งานทุกเรื่องจะต้องมีการติดต่อกัน งานจะดำเนินไปได้สำเร็จตามเป้าหมายหรือไม่ ย่อมอยู่ที่การประสานงานที่ดี ซึ่งในการบริหารต่าง ๆ จะต้องมีความรับผิดชอบ โดยแบ่งส่วน และหน้าที่ปฏิบัติกันอย่างกว้างขวาง จึงจำเป็นต้องประสานงานกันระหว่างบุคคลและระหว่าง หน่วยงานที่ปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ กันนั้นให้สอดคล้องต้องกัน ซึ่งในการดำเนินงานขององค์การใดก็ตาม

การประสานงานการใช้ทรัพยากรร่วมกัน สิ่งที่ต้องประสานงานร่วมมือกันคือ ทรัพยากรการบริหาร 4 ประการ ได้แก่ คน เงิน วัสดุอุปกรณ์ และการจัดการให้สอดคล้องกัน ซึ่ง สุชาติ ประชากุล (2531, หน้า 343) ได้เสนอไว้ดังนี้

1. ประสานนโยบายหรือวัตถุประสงค์ วัตถุประสงค์ขององค์การอาจแยกได้เป็น 3 ชนิด คือ วัตถุประสงค์หลัก วัตถุประสงค์ในการบริหารและวัตถุประสงค์เฉพาะกรณี
2. ประสานหน้าที่ของผู้ปฏิบัติ องค์การใดก็ตามจะต้องมีหน้าที่ในการปฏิบัติงาน ผู้บริหารที่ดีจะต้องรู้จักประสานงาน โดยการสร้างความสามัคคี ลดความขัดแย้งให้น้อยลง
3. ประสานกระบวนการปฏิบัติงานกับวัตถุประสงค์ หมายความว่า การจัดวางรูปงาน และแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ ตลอดจนกำหนดหน้าที่ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และนโยบาย
4. ประสานการใช้เงินกับวัสดุ หมายความว่า การจัดให้มีงบประมาณและวัสดุ เตรียมไว้ให้ทันตามฤดูกาลและกำหนดเวลาอย่างเพียงพอ

กระบวนการที่พึงระลึกถึงในการประสานงาน มี 3 ประการ คือ

1. กำหนดแผนการหรือโครงการ สำหรับทุกคนในหน่วยงาน หรือสำหรับหน่วยงานทุกหน่วยขึ้นมาก่อน
2. ให้ทุกคนหรือหน่วยงานทุกหน่วยเข้าใจแผนการหรือโครงการทั้งหมด หรือบางส่วนที่จำเป็นให้รู้กันให้ทั่วว่าใคร หน่วยงานใด มีหน้าที่อะไรและกำลังทำอะไรอยู่ในขณะนี้
3. ให้ทุกคนหรือหน่วยงานทุกหน่วยเต็มใจรับงาน ส่วนที่ตนได้รับมอบหมายให้ทำจริง ๆ ตามที่ถนัดและรับผิดชอบอยู่

การประสานงานจะมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว เมื่อสิ่งต่อไปนี้ได้จัดให้มีขึ้น

1. โครงสร้างของการบริหารงานได้จัดไว้อย่างเป็นระเบียบแบบแผนและรัดกุม
2. มีแผนภูมิแสดงสายงานบังคับบัญชา และรายงานติดต่อสื่อสารที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย
3. มีการเขียนนโยบาย กฎเกณฑ์ และข้อบังคับต่าง ๆ เป็นลายลักษณ์อักษร และเผยแพร่ให้ทุกคนทราบ
4. มีเครื่องมือและระบบสื่อสารที่เพียงพอ และใช้การได้ดีและรวดเร็ว
5. มีบุคลากรทำหน้าที่การประสานงานโดยเฉพาะ และเป็นผู้มีความรู้ของตน รู้จักแก้ปัญหา ดิ้นตัวอยู่เสมอ และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี

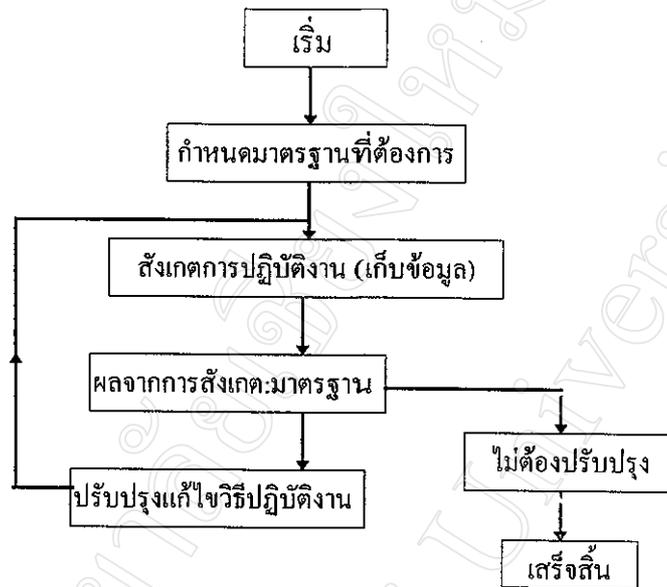
6. มีทะเบียนและบันทึกรายงานต่าง ๆ จัดไว้เป็นระบบ ง่ายต่อการค้นคว้า
7. เปิดโอกาสให้ผู้ร่วมงานได้พบปะสังสรรค์กันนอกเวลาปฏิบัติงาน เพื่อเสริมสร้างไมตรี และสัมพันธ์อันดีต่อกัน
8. มีปฏิทินกำหนดระยะเวลาการปฏิบัติงานในเรื่องต่าง ๆ ไว้อย่างชัดเจน มีการกระตุ้นเตือน เป็นครั้งคราว
9. จัดให้มีการพัฒนาบุคลากรระดับต่าง ๆ ให้เข้าใจและมีความรู้เกี่ยวกับงานเสมอ อาจจัดเป็นรูปการประชุม การสัมมนา การอบรม และการประชุมปฏิบัติงาน เป็นต้น

4. การควบคุมดูแล

พยอม วงศ์สารศรี (2533, หน้า227) การควบคุมดูแลหมายถึงกระบวนการจัดและแก้ไข การปฏิบัติงานของผู้ใต้บังคับบัญชา เพื่อบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยมีขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

1. การกำหนดมาตรฐาน เป็นการกำหนดระดับต่ำสุดของผลลัพธ์ หรือผลงานที่คาดว่าจะได้รับจากการดำเนินกิจกรรมหนึ่ง ๆ
2. การสังเกตการปฏิบัติงาน ในการดำเนินงานจำเป็นต้องมีการวัดเพื่อประเมินผลงาน โดยทั่วไปจะให้เป็นขั้นตอนอย่างสม่ำเสมอ ผู้บังคับบัญชาดำเนินการสังเกตการทำงานของผู้ใต้บังคับบัญชาด้วยตนเอง
3. การเปรียบเทียบการปฏิบัติงานกับมาตรฐาน เป็นการเปรียบเทียบผลงานที่ได้ทำมา กับผลงานที่คาดว่าจะได้รับ ทั้งนี้ไม่เพียงแต่เป็นการค้นหาข้อผิดพลาดในการทำงานเท่านั้น หากแต่ยังเป็นการช่วยให้ผู้บริหารสามารถพยากรณ์ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตได้ด้วย
4. การปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย นับเป็นขั้นตอนสุดท้ายที่จะต้องกระทำ ซึ่งอาจจะทำโดยการแก้ไขข้อบกพร่องที่มาตรฐาน แผน หรือการดำเนินการ เป็นต้น

สิ่งที่มองข้ามไปไม่ได้ก็คือพฤติกรรมของคนที่มีต่อการควบคุมนั้น ๆ เพราะพฤติกรรมของคนจะมีผลกระทบต่อข้อมูลย้อนกลับในทางลบได้ โดยทั่วไปปฏิกิริยาของคนที่มีต่อระบบควบคุมย่อมมีทั้งปฏิกิริยาในทางที่ดีที่เป็นกลางหรือในทางลบ ดังนั้นระบบการควบคุมต้องมีประสิทธิภาพที่ค่อนข้างสมบูรณ์

แผนภูมิ 4 กระบวนการควบคุม (พยอม วงศ์สารศรี, 2533, หน้า 228)

การควบคุมที่มีประสิทธิภาพ (ชนชัย ยมจินดา, 2530, หน้า 264-269) มีหลักเกณฑ์ในการควบคุม ดังนี้

1. ควรควบคุมเฉพาะจุดที่สำคัญ ๆ ระบบควบคุมที่ดีนั้นไม่จำเป็นต้องมีการควบคุมไปเสียทุกจุดของกระบวนการในการทำงาน มองเฉพาะจุดที่สำคัญหรือจุดที่ก่อให้เกิดความเสียหายก็พอ

2. ควรใช้ระบบข้อมูลย้อนกลับในการควบคุม ซึ่งจะทำให้มีการปรับปรุงการกระทำที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยอาศัยพื้นฐานจากข้อมูลในอดีต ระบบข้อมูลย้อนกลับจะทำการเปรียบเทียบผลงานที่ดำเนินอยู่ กับผลลัพธ์ที่ต้องการจะเกิดขึ้นตามมาตรฐานทุกระยะ และควรจัดส่งข้อมูลที่ได้ไปให้กับผู้มีอำนาจสั่งการแก้ไขทันทีที่ผิดพลาด ซึ่งก็ควรจะต้องเป็นผู้เดียวกับผู้ที่กำหนดมาตรฐานไว้แต่เริ่มแรก

3. ควรให้การควบคุมมีลักษณะยืดหยุ่นได้ กล่าวคือ ระบบการควบคุมควรที่จะสามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์หนึ่งสถานการณ์ใดและสามารถเปลี่ยนแปลงให้เข้ากับสภาวะแวดล้อมขององค์กรได้เสมอ

4. ควรให้การควบคุมสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และนโยบายของหน่วยงาน

5. ควรให้การควบคุมเป็นที่เข้าใจของผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย จึงควรที่จะมีการจัดทำเป็นลายลักษณ์อักษรและแจ้งให้ทุกฝ่ายทราบ เพื่อว่าบุคคลทุกฝ่ายทุกระดับสามารถที่จะเข้าใจได้ง่าย

5. การประเมินผล

การประเมินเป็นการมุ่งเน้นนำข้อมูลที่ปรากฏมาใช้ปรับปรุงโครงการที่ต้องการดำเนินการหรือกำลังดำเนินการอยู่ ให้สามารถปฏิบัติงานให้โครงการเสร็จสิ้นได้และได้ข้อมูลสรุปจากการดำเนินการโครงการทั้งหมด เพื่อใช้เป็นข้อมูลแสดงความสำเร็จหรือเป็นข้อมูลพื้นฐานในครั้งต่อไป ซึ่งจะมีลักษณะการประเมิน 3 รูปแบบ คือ

1. การประเมินก่อนจะเริ่มโครงการหรือก่อนปฏิบัติงาน เป็นการศึกษาค้นคว้าเบื้องต้นถึงปัญหาความต้องการและความจำเป็นในการจัดทำโครงการ ชี้ความสามารถขององค์การ ผลที่คาดว่าจะได้รับรวมถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้น ตลอดจนปัจจัยแวดล้อมอื่น ๆ เพื่อใช้ประกอบการพิจารณาตัดสินใจดำเนินการ

2. การประเมินระหว่างทำโครงการหรือระหว่างดำเนินการ เป็นการติดตามกำกับดูแลให้งานเป็นไปในทิศทางและเป้าหมายที่กำหนดไว้ หากมีปัญหาอุปสรรคหรือข้อขัดข้องใด ๆ เกิดขึ้นจะสามารถแก้ไขได้ทันท่วงที

3. การประเมินหลังจากทำโครงการหรือเมื่อโครงการสิ้นสุด เป็นการดูผลงานที่เกิดขึ้นว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่เพียงใด

ขั้นตอนและกระบวนการในการประเมิน มีผู้กล่าวไว้มากมายพอสรุปได้ว่า

1. กำหนดจุดประสงค์ให้ชัดเจน ว่าต้องการจะศึกษาในเรื่องอะไรบ้าง บางครั้งอาจต้องการรู้ในเรื่องของปริมาณ บางครั้งอาจอยากรู้เรื่องคุณภาพหรือต้องการรู้ผลรวมทั้งหมด

2. เลือกข้อมูล เพื่อกำหนดสิ่งที่ต้องการจะศึกษาอย่างชัดเจน แล้วก็เป็ขั้นตอนของการพิจารณาว่าจะใช้ข้อมูลอะไรบ้าง

3. รวบรวมข้อมูล วิธีการรวบรวมข้อมูล เช่น ใช้แบบสอบถามการสังเกต การสัมภาษณ์ การสำรวจ เป็นต้น

4. วิเคราะห์ข้อมูล ตีความ เสนอแนะ ทำรายงานและเผยแพร่ เป็นการนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ตีความ ให้มีความหมายที่คนทั่วไปสามารถเข้าใจได้ง่าย แล้วจึงจัดทำเป็นรายงานเผยแพร่แก่ผู้เกี่ยวข้อง

นโยบายการดำเนินการลานกีฬาต้านยาเสพติด

นโยบายรัฐบาลปี 2538 มุ่งส่งเสริมกีฬาให้กระจายไปสู่ภูมิภาคทั่วประเทศ สำนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทยภาคเหนือเชียงใหม่ โดยสนับสนุนให้มีการสร้างสนามกีฬาและสนับสนุนอุปกรณ์กีฬาแก่ศูนย์กีฬาตำบล เพื่อให้ประชาชนทุกเพศ ทุกวัย ตามหมู่บ้าน ตำบล ให้มีสถานที่และอุปกรณ์ในการออกกำลังกายและเล่นกีฬา เพื่อใช้กิจกรรมกีฬาเป็นสื่อในการดูแลรักษาสุขภาพอนามัย

ต่อมาเมื่อวันที่ 21 มกราคม 2540 คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบ โครงการจัดหาลานกีฬาสำหรับเยาวชนเพื่อสุขภาพและป้องกันยาเสพติด ให้ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นให้การสนับสนุนในส่วนที่เกี่ยวข้อง โดยกระทรวงมหาดไทยได้มีคำสั่งไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ที่อยู่ในการดูแลของกระทรวง ให้จัดโครงการสนับสนุนติดตั้งกล่าวและประสานกับเจ้าคณะจังหวัด ขอสนับสนุนจัดลานกีฬาในลานวัด

ถัดมาในปีงบประมาณ 2541 กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดนโยบายที่จะเปิดกิจกรรมลานวัด ลานใจ ลานกีฬา เพื่อเป็นตัวอย่างทั่วทุกภาค ภาคละ 1 วัด รวม 4 วัด ซึ่งสำนักพัฒนาการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เขตการศึกษา 8 ได้มีนโยบายจัดให้ความรู้ ความเข้าใจ ประสานและดำเนินการจัดตั้ง “ลานวัด ลานใจ ลานกีฬา” ณ วัดน้ำจ้ำ ตำบลร่องวัวแดง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อเป็นการนำร่องหรือเป็นรูปแบบในการดำเนินงาน “ลานวัด ลานใจ ลานกีฬา” ต่อจากนั้นในแต่ละอำเภอในเขตการศึกษา 8 พิจารณาดำเนินการ “ลานวัด ลานใจ ลานกีฬา” อำเภอละ 1 แห่ง

นอกจากนี้ยังมีนโยบายการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในกลุ่มเยาวชนในสถานศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2540-2544 ได้กำหนดกรอบในการปฏิบัติ 4 ประการ ดังนี้

1. ทุกหน่วยงานในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ต้องดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาอย่างจริงจัง โดยให้มีแนวร่วมในการปฏิบัติงานจากประชาชนด้วย
2. สื่อที่กระทรวงศึกษาธิการผลิตใช้ในการป้องกันสารเสพติด จะต้องมีความเหมาะสมกับเยาวชน โดยเน้นความน่าสนใจ น่าหยิบ น่าอ่าน
3. ทุกหน่วยงานจะต้องมีโครงการป้องกันสารเสพติดที่ชัดเจน เพื่อให้รัฐบาลสามารถยอมรับและสนับสนุนงบประมาณตามความจำเป็นของโครงการ
4. โครงการใหม่ ๆ ที่ยังไม่เคยทำมาก่อน ให้ทุกหน่วยงานพิจารณากำหนดกลุ่มเป้าหมายที่ชัดเจนและทำการทดลอง เพื่อศึกษาผลกระทบก่อนที่จะทำการขยายผล

คณะกรรมการป้องกันและแก้ปัญหายาเสพติดในสถานศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2539, หน้า 7-15) ได้กำหนดกรอบนโยบายด้านการป้องกันสารเสพติด สำหรับแผนพัฒนายุคที่ 8 ซึ่งมีข้อหนึ่งกำหนดไว้ว่า “สนับสนุนให้สถานศึกษาทุกสังกัดจัดกิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา ตลอดจนกิจกรรมทางเลือกอื่น ๆ เน้นการให้เด็ก เยาวชน รู้จักการใช้เวลาว่างไปในทางสร้างสรรค์และเป็นประโยชน์ต่อสุขภาพอนามัย เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ความมั่นคงทางอารมณ์และความสามัคคีในหมู่คณะ”

จากนโยบายข้างต้นสรุปได้ว่า เป็นการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในเยาวชนและประชาชนทั่วไป โดยทุกหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนมีความร่วมมือต่อกัน โดยจัดโครงการให้สอดคล้องกันได้แก่ลานกีฬาเพื่อเยาวชนและประชาชนจะได้ออกกำลังกายให้ห่างไกลยาเสพติด

การดำเนินงานเกี่ยวกับลานกีฬาด้านยาเสพติด

จากการเสนอโครงการจัดหาลานกีฬาสำหรับเยาวชนเพื่อสุขภาพและป้องกันยาเสพติด ที่เสนอโดยสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ตามหนังสือที่ นร 1507/22489 ลงวันที่ 20 ธันวาคม 2539 ให้กับคณะรัฐมนตรีพิจารณา นอกจากนั้นยังมีหน่วยงานอื่น ๆ ที่เห็นชอบด้วยกับโครงการนี้ ได้เสนอความเห็นมาเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีด้วย ได้แก่ กระทรวงศึกษาธิการ ตามหนังสือด่วนที่สุดที่ ศธ 0212/857 ลงวันที่ 10 มกราคม 2540 กระทรวงสาธารณสุข ตามหนังสือที่ ศธ 0304/49 ลงวันที่ 10 มกราคม 2540 สำนักงานประมาณ ตามหนังสือด่วนที่สุดที่ นร 0411/0515 ลงวันที่ 6 มกราคม 2540 สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ตามหนังสือที่ นร 1004/41 ลงวันที่ 7 มกราคม 2540 และสำนักนายกรัฐมนตรีด่วนที่สุดที่ นร 1306/65 ลงวันที่ 6 มกราคม 2540 กับที่ นร 1306/66 ลงวันที่ 6 มกราคม 2540 เป็นต้น คณะกรรมการกลั่นกรองฝ่ายสังคมพิจารณาแล้ว มีมติเห็นควรให้ความเห็นชอบโครงการจัดหาลานกีฬาสำหรับเยาวชนเพื่อสุขภาพและป้องกันยาเสพติด ตามที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดเสนอ โดยให้ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ให้การสนับสนุนในส่วนที่เกี่ยวข้องด้วย ทางคณะรัฐมนตรีได้ลงมติเมื่อวันที่ 21 มกราคม 2540 เห็นชอบตามมติคณะกรรมการกลั่นกรองฝ่ายสังคม

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี โดยเลขาธิการคณะรัฐมนตรีมีหนังสือที่ นร 0205/ว(ล)1576 ลงวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2540 ถึงเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด แจ้งให้ทราบถึงการประชุมคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 28 มกราคม 2540 นายกรัฐมนตรีเสนอว่าโครงการ

ดังกล่าวได้รับความสนใจจากประชาชนและสื่อมวลชนทั้งในประเทศและต่างประเทศเป็นอย่างมาก และโดยที่โครงการนี้จะเน้นหลักการใช้ทรัพยากร โดยเฉพาะพื้นที่ที่มีอยู่แล้วให้เกิดประโยชน์มากที่สุด อาทิ สนามกีฬาในจังหวัดหรืออำเภอหรือของเทศบาล ศูนย์เยาวชนต่าง ๆ พื้นที่ว่างเปล่าในบริเวณโรงเรียน ลานจอดรถราชการและบริเวณหน้าที่ทำการเขตในกรุงเทพมหานครและที่ว่าการอำเภอ กิ่งอำเภอในจังหวัดต่าง ๆ คัดแปลงเป็นสนามกีฬาในตอนเย็นหลังเวลาราชการ โดยจะเปิดให้เด็ก เยาวชน และประชาชนได้ออกกำลังกายจนถึงเวลา 20.00 น. ซึ่งการให้เด็ก เยาวชนและประชาชนโดยทั่วไปได้เล่นกีฬาและออกกำลังกายจนถึงระยะเวลาดังกล่าวนี้ จำเป็นจะต้องจัดให้มีแสงสว่างให้เพียงพอ จึงขอให้กระทรวงมหาดไทย (การไฟฟ้านครหลวงและการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค) พิจารณาให้การสนับสนุนเรื่องไฟฟ้าด้วย ซึ่งคณะรัฐมนตรีพิจารณาแล้ว ลงมติเห็นชอบตามที่นายกรัฐมนตรีเสนอ

จากนั้นสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ได้มีหนังสือที่ นร 1607/2892 ลงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2540 ถึงผู้ว่าการการไฟฟ้าภูมิภาค เพื่อขอความร่วมมือสนับสนุนไฟฟ้าสำหรับลานกีฬาเพื่อเยาวชน ตามมติของคณะรัฐมนตรี

นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานต่าง ๆ ที่ได้แสดงเจตนารมณ์สนับสนุนโครงการนี้ ซึ่งทางกระทรวงมหาดไทย มีหนังสือที่ มท 0214.3/0659 ลงวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2540 ให้ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นมีการดำเนินงาน โครงการนี้ ตามรายละเอียดดังนี้

โครงการจัดหาลานกีฬาสำหรับเยาวชนเพื่อสุขภาพและป้องกันยาเสพติด

1. ความเป็นมา

ตามที่รัฐบาลได้มีนโยบายส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาและการออกกำลังกายทั้งเพื่อการแข่งขันและเพื่อสุขภาพอนามัยของคนในชาติ โดยกระจายโอกาสด้านกีฬาไปให้ทั่วทุกภูมิภาคและทุกชุมชน เพื่อให้เด็กและเยาวชนในประเทศไทยมีโอกาสเล่นกีฬาตั้งแต่เยาว์วัย และสนับสนุนบริการพื้นฐานด้านกีฬา รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นายวิระ คำประกอบ) จึงมีดำริและสนับสนุนให้รัฐบาลจัดทำโครงการจัดหาสถานที่เล่นกีฬาและออกกำลังกายให้กับเด็กและเยาวชนให้ทั่วทุกจังหวัดและในอำเภอใหญ่ เพื่อให้ เด็กและเยาวชนได้มี สถานที่ สำหรับเล่นกีฬาและออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ อันจะส่งผลให้ร่างกายแข็งแรง เป็นการฝึกทักษะการแก้ไขปัญหาสร้างความมั่นใจในตัวเอง สร้างความสามัคคี เพื่อป้องกันการติดยาเสพติด ซึ่งกำลังเป็นข่าวแพร่กระจายมากในช่วงนี้ และส่งเสริมให้เกิดการรวมตัวเป็นหมู่คณะเพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

แทนการมีวสุหมกมุ่นในอบายมุขรวมทั้งยาเสพติด อีกทั้งเป็นการเสริมสร้างสถาบันครอบครัวให้เข้มแข็ง ตลอดจนเปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนได้พัฒนาทักษะการกีฬา เพื่อนำไปสู่การเป็นนักกีฬาที่มีคุณภาพของชาติ และเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็กและเยาวชนในชุมชนต่อไป

2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อส่งเสริมและปลูกฝังให้เด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ตลอดจนประชาชนทั่วไป ได้เห็นคุณค่าของการกีฬา รักการออกกำลังกาย โดยใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

2.2 เพื่อฝึกฝนทักษะการเล่นกีฬาที่ถูกต้อง หรือแม้แต่มารยาทในการไปชมและเชียร์กีฬา รู้จักการแก้ปัญหา มีความมั่นใจในตัวเอง มีวินัย รู้รักสามัคคี มีน้ำใจนักกีฬา ตลอดจนพัฒนาทักษะการกีฬาของตนเองให้สามารถเข้าร่วมการแข่งขันทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศได้

2.3 เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาการใช้ยาเสพติด โดยการดึงความสนใจของเด็ก เยาวชน และประชาชนทั่วไป ไปสู่เรื่องกีฬาและการออกกำลังกาย

3. เป้าหมาย

กรุงเทพมหานครและทุกจังหวัดทั่วประเทศ

4. ระยะเวลา

ปีงบประมาณ 2540 - 2541

5. กิจกรรมในโครงการ ประกอบด้วย

5.1 จัดหาสถานที่รวมทั้งอุปกรณ์กีฬาสำหรับเด็ก เยาวชน และประชาชนทั่วไปใช้ในการออกกำลังกายและเล่นกีฬาในวันราชการ ระหว่างเวลา 16.30 - 21.00 นาฬิกา และในวันหยุดราชการตั้งแต่เวลา 8.30 - 21.00 นาฬิกา

5.2 จัดหาหน่วยงานหรือองค์กรในระดับภูมิภาคหรือระดับท้องถิ่น รับผิดชอบการส่งเสริมการออกกำลังกายและการฝึกหัดทักษะในเชิงกีฬาให้ทั่วทุกจังหวัด และชุมชนแออัดในกรุงเทพมหานครที่มีปัญหาเสพติดในขั้นรุนแรง

5.3 วางแผนจัดกีฬาสาธิตและการแข่งขันกีฬาประเภทต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง

5.4 กระตุ้นและเร่งเร้าให้เด็ก เยาวชนและประชาชนทั่วไป ตื่นตัวและสนใจในการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย โดยการเผยแพร่ผ่านทางสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ และในรูปของความบันเทิง เช่น รายการโทรทัศน์โดยบริษัทเอกชนต่าง ๆ เช่น บริษัทกันตนา บริษัทมีเดีย ออฟมีเดีย เป็นต้น และการจัดทีมรวมคาราและบุคคลที่อยู่ในความสนใจของประชาชน ออกตระเวนแข่งกีฬากับทีมในท้องถิ่น

6. วิธีดำเนินการ

6.1 ด้านการบริหารโครงการ การบริหารโครงการในส่วนกลาง ให้แต่งตั้งคณะกรรมการบริหารโครงการประกอบด้วย รองนายกรัฐมนตรี (นายสุวิทย์ รังสิตพล) เป็นประธาน รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นายวีระ คำประกอบ) เป็นรองประธาน ผู้แทนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผู้ทรงคุณวุฒิ เป็นกรรมการ โดยมีเลขานุการรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี และสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด เป็นฝ่ายเลขานุการ

6.2 ด้านสถานที่

6.2.1 ให้ทุกเขตในกรุงเทพมหานคร ทุกจังหวัดและอำเภอสำรวจสถานที่เล่นกีฬาและออกกำลังกาย สถานที่สาธารณะที่มีอยู่แล้วในจังหวัดและอำเภอ และสถานที่ของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรการกุศล หรือศาสนสถาน เช่น สนามกีฬาในจังหวัดหรืออำเภอ หรือของเทศบาล ศูนย์เยาวชนต่าง ๆ รวมทั้งสถานที่ของรัฐวิสาหกิจและสถานศึกษา โดยให้ยึดหลักการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่แล้วให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

6.2.2 ในกรณีสถานที่ที่มีอยู่แล้วอยู่ในสภาพทรุดโทรม ไม่พร้อมสำหรับการใช้ประโยชน์ ให้เขต จังหวัด หรืออำเภอ ดำเนินการปรับปรุงซ่อมแซมโดยเร่งด่วน

6.2.3 สำหรับเขต จังหวัด หรืออำเภอที่ยังไม่มีสถานที่ ให้พิจารณาจัดหาสถานที่ที่เหมาะสมซึ่งสามารถดำเนินการพัฒนาขึ้นเป็นสถานที่เล่นกีฬาและออกกำลังกายสาธารณะ เช่น ที่จอดรถของส่วนราชการ สนามหรือพื้นที่ว่างเปล่าในบริเวณโรงเรียน บริเวณหน้าที่ว่าการอำเภอ เป็นต้น ตามศักยภาพที่มีอยู่ในพื้นที่

6.2.4 ในกรณีที่ไม่มีผู้รับผิดชอบดูแลสถานที่อย่างชัดเจน ให้สำนักงานเขต จังหวัด หรืออำเภอ แต่งตั้งคณะกรรมการดูแลรับผิดชอบการบำรุงรักษาสถานที่ และจัดบริการด้านสาธารณูปโภค ได้แก่ ไฟฟ้า ประปา ห้องสุขา การดูแลรักษาความสะอาดของอาคารสถานที่ โดยมีการตั้งงบประมาณรองรับไว้ที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างชัดเจน

6.2.5 ให้ดำเนินการติดตั้งหลอดไฟฟ้าทั้งแบบธรรมดาและสปอร์ตไลท์ อย่างทั่วถึง เพื่อความปลอดภัยและเพื่อให้มีแสงสว่างอย่างเหมาะสมเพียงพอสำหรับการออกกำลังกายและเล่นกีฬา โดยจะมีการประสานในระดับนโยบายเพื่อขอให้การไฟฟ้านครหลวง และการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค สนับสนุนทั้งในเรื่องการจัดหาอุปกรณ์ การติดตั้ง และค่าบริการกระแสไฟฟ้า

6.3 ด้านกิจกรรมกีฬา

6.3.1 ให้สำนักงานเขต จังหวัดและอำเภอ ที่ดูแลสถานที่จัดหามูลุการมาคอยให้คำแนะนำและฝึกสอนทักษะด้านการกีฬาให้กับเด็ก เยาวชน และประชาชนที่มาใช้บริการสถานที่โดยมุลุการในเรื่องนี้ อาจระดมมาจากสถานศึกษาที่ตั้งอยู่ในบริเวณใกล้เคียงเหล่าทหาร ตำรวจ หรือ คัดเลือกจากมุลุการอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาสาสมัครจากบิดา มารดาหรือผู้ปกครองที่มีทักษะด้านกีฬาและนันทนาการ มีความสนใจและสามารถจัดสรรเวลาให้กับกิจกรรมได้อย่างสม่ำเสมอ โดยจังหวัด หรืออำเภอสามารถตั้งงบประมาณคอบแทนได้ตามระเบียบราชการ

6.3.2 ให้สำนักงานเขต จังหวัดและอำเภอ ร่วมกับหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง จัดการแข่งขันกีฬาอย่างต่อเนื่องตลอดปีเพื่อเป็นการกระตุ้นให้เด็ก เยาวชนและประชาชนทั่วไปมีความตื่นตัวด้านการกีฬาและมีโอกาสร่วมกิจกรรมกีฬาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะกีฬาประเภททีม เช่น ฟุตบอลเล็ก (7คน) บาสเก็ตบอล วอลเลย์บอล ตะกร้อ เป็นต้น นอกจากนี้ควรจัดการแข่งขันกีฬาในลักษณะวันกีฬารอบครัวเพื่อเป็นการเสริมสร้างความสัมพันธ์ภายในครอบครัวด้วย

6.3.3 ให้สำนักงานเขต จังหวัดและอำเภอคัดเลือกบุคคลในพื้นที่ ที่มีผลงานด้านกีฬามาร่วมรณรงค์ชักชวนให้เด็ก เยาวชน ประชาชนทั่วไปสนใจการกีฬา รวมทั้งให้ยกย่องชมเชยผู้ที่สร้างชื่อเสียงในด้านกีฬาให้กับท้องถิ่น

6.3.4 ให้สำนักงานเขตในกรุงเทพมหานคร จังหวัดและอำเภอร่วมกับหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน จัดการแข่งขันกีฬาข้ามพื้นที่เพื่อส่งเสริมความสามัคคี

6.3.5 สำหรับรายละเอียดขั้นตอนการดำเนินงาน จะได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐบาลและเอกชนมาดูแลรับผิดชอบ

7. ผู้รับผิดชอบโครงการ

ส่วนกลาง

7.1 สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย

7.2 กรมการปกครอง

7.3 กรมการพัฒนาชุมชน

7.4 กรุงเทพมหานคร

7.5 กระทรวงสาธารณสุข

7.6 กรมพลศึกษา

7.7 การกีฬาแห่งประเทศไทย

7.8 สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ

7.9 สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

8. ค่าใช้จ่ายและแหล่งงบประมาณ

ประกอบด้วยงบประมาณจาก 3 แหล่ง คือ

8.1 การสนับสนุนจากองค์กรเอกชนและภาคธุรกิจเอกชนในพื้นที่

8.2 งบประมาณประจำปีของส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจ

8.2.1 สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย

8.2.2 กรมการปกครอง

8.2.3 องค์การบริหารส่วนจังหวัด

8.2.4 องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น

8.2.5 กรุงเทพมหานคร

8.2.6 การกีฬาแห่งประเทศไทย

8.2.7 การไฟฟ้านครหลวง

8.2.8 การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

8.3 งบพัฒนาจังหวัด และ กรุงเทพมหานคร (งบสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร)

9. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

9.1 เด็ก เยาวชน และประชาชนทั่วไป มีสุขภาพร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ มีจิตใจแจ่มใส มั่นคง ไม่เครียด พร้อมทั้งจะรับการถ่ายทอดและเรียนรู้สิ่งที่ดีมีประโยชน์ และสามารถเป็นกำลังที่ดี ในการพัฒนาและสร้างสรรค์ความเจริญให้แก่ประเทศชาติต่อไป

9.2 เยาวชนเกิดความรัก ความสามัคคีในหมู่คณะ รู้จักรวมกลุ่มในวัยเดียวกัน และร่วมกับครอบครัวใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์โดยการเล่นกีฬาและออกกำลังกาย

9.3 เป็นการนำเด็กและเยาวชนออกห่างจากอบายมุขและยาเสพติด และสร้างทักษะ ในด้านกีฬากับเด็ก เยาวชน และผู้ที่สนใจโดยทั่วถึงทั้งประเทศ

9.4 เสริมสร้างสถาบันครอบครัวให้เข้มแข็ง สร้างวินัยให้กับคนในชาติ โดยเฉพาะเด็ก และเยาวชน

9.5 ภายในปี 2540 ได้กำหนดว่า ทุกจังหวัดในประเทศไทย จังหวัดละประมาณ 5 แห่ง ชุมชนแออัดที่มีปัญหา ยาเสพติดรุนแรง และชุมชนการเคหะแห่งชาติ ในกรุงเทพมหานคร มีสถานที่ ออกกำลังกายและเล่นกีฬาที่เด็ก เยาวชน และประชาชนทั่วไปสามารถเข้าไปใช้ได้อย่างสะดวกและ

ปลอดภัย โดยมีเจ้าหน้าที่คอยดูแลตลอดเวลา โดยสถานที่ออกกำลังกายและเล่นกีฬาภายใต้โครงการนี้มีผู้ดูแลรับผิดชอบการบำรุงรักษาและใช้ประโยชน์อย่างชัดเจน มีแผนการจัดกิจกรรมส่งเสริมกีฬาพร้อมทั้งงบประมาณรองรับเป็นประจำทุกปี

แนวทางการจัดทำโครงการลานกีฬาต้านยาเสพติดระดับจังหวัด

1. หลักการและเหตุผล

1.1 ปัญหายาเสพติดในประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงและขยายตัวมากขึ้น จากผลของการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี ผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดไม่ว่าจะเป็น นายทุน ผู้ผลิต ผู้ค้า ผู้นำเข้าและส่งออกยาเสพติด อาศัยผลพวงจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว นำยาเสพติดทั้งที่มีอยู่เดิมและชนิดใหม่เข้ามาเผยแพร่ในหมู่ประชาชนในแต่ละกลุ่ม ซึ่งเป็นทรัพยากรบุคคลที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศ รัฐบาลตระหนักถึงความรุนแรงของปัญหายาเสพติดและผลกระทบของปัญหาเสพติดในระยะยาว จึงได้กำหนดนโยบายการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด เป็นคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ 141/2541 ลงวันที่ 19 สิงหาคม 2541 และถือเป็นภาระหน้าที่สำคัญและเร่งด่วนในการดำเนินงานเพื่อควบคุมปัญหาเสพติด อันเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการบั่นทอนความมั่นคงของชาติ ภายใต้ยุทธศาสตร์ ราษฎร-รัฐ ร่วมใจต้านภัยยาเสพติด

1.2 องค์การดำเนินการในระดับพื้นที่ มีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดจังหวัด ทำหน้าที่ในการกำหนดนโยบายและแผน ประสานแผนและงบประมาณ ประสานและอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในพื้นที่ โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน

1.3 ศูนย์ป้องกันและปราบปรามยาเสพติดจังหวัด มีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้อำนวยการ มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด อำนาจการ ระดมสรรพกำลังของส่วนราชการและองค์กรที่เกี่ยวข้องให้สามารถดำเนินการได้ และจัดทำแผนยุทธศาสตร์ป้องกันและปราบปรามยาเสพติดจังหวัด เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพในระดับอำเภอ/กิ่งอำเภอมีนายอำเภอและปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอรับผิดชอบการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในเขตพื้นที่รับผิดชอบ

1.4 โครงการลานกีฬาต้านยาเสพติด เป็นกิจกรรมหนึ่งที่มีความสำคัญในมาตรการป้องกันยาเสพติด โดยมีจุดมุ่งหมายให้เยาวชนทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียน ใช้เวลาว่างออกกำลังกาย

เล่นกีฬาและเป็นการป้องกันมิให้หันความสนใจ ไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งขณะนี้ทุกจังหวัด มีโครงการดังกล่าวอยู่แล้ว

2. วัตถุประสงค์

เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดและให้มีแนวทางการดำเนินงานให้สอดคล้อง กับมาตรการใช้จ่ายภาครัฐ จึงกำหนดวัตถุประสงค์ ดังนี้

2.1 ส่งเสริมให้เกิดการรวมตัวเป็นหมู่คณะ เพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์แทนการมั่วสุม หมกมุ่นในอบายมุข ยาเสพติด

2.2 เสริมสร้างสถาบันครอบครัวให้เข้มแข็ง เปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนได้พัฒนาทักษะ การกีฬา เพื่อนำไปสู่การเป็นนักกีฬาที่มีคุณภาพของชาติ

2.3 เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาการใช้ยาเสพติด โดยการดึงความสนใจของเด็ก เยาวชนและ ประชาชนทั่วไป ไปสู่เรื่องกีฬาและการออกกำลังกาย

3. เป้าหมาย

จัดทำลานกีฬาด้านยาเสพติดในทุกอำเภอ/กิ่งอำเภอทั่วประเทศตามวงเงินงบประมาณ ที่ได้รับการจัดสรรอย่างน้อยอำเภอ/กิ่งอำเภอละ 1 แห่ง รวม 875 แห่ง

4. วิธีดำเนินการ

4.1 จัดทำลานกีฬาด้านยาเสพติดในทุกอำเภอ/กิ่งอำเภอละ 1 แห่ง

4.2 ให้พิจารณาคัดเลือกประเภทลานกีฬา เช่น สนามฟุตบอล สนามตะกร้อ สนามบาสเกตบอลหรืออื่น ๆ ตามความเหมาะสมของแต่ละพื้นที่

4.3 ให้อำเภอ/กิ่งอำเภอ ประสานกับการกีฬาแห่งประเทศไทยในจังหวัดเสนอโครงการ ลานกีฬาด้านยาเสพติดและจะต้องเป็น โครงการที่ไม่ซ้ำซ้อนกับโครงการลานกีฬาของส่วนราชการ หน่วยงานอื่นที่จัดสรรงบประมาณให้ดำเนินการในปี 2542

4.4 การจัดทำโครงการลานกีฬาด้านยาเสพติด จะต้องมีความสมบูรณ์ ทั้งในด้านสถานที่และ อุปกรณ์กีฬา ตลอดจนบุคลากรผู้ดูแล

4.5 ให้อำเภอ/กิ่งอำเภอเสนอโครงการลานกีฬาด้านยาเสพติด เพื่อขอรับความเห็นชอบจาก คณะอนุกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดจังหวัด (ป.ป.ส.จ.) ก่อนดำเนินการ

4.6 ให้รายงานผลการอนุมัติโครงการลานกีฬาด้านยาเสพติด ให้กระทรวงมหาดไทยภายใน วันที่ 30 มีนาคม 2542 และรายงานผลการดำเนินการให้กระทรวงมหาดไทยทุก ๆ 2 เดือน ตามแบบ ที่กำหนด (แบบ 1 หรือแบบ 2 แล้วแต่กรณี)

4.7 การบริหารจัดการลานกีฬาต้านยาเสพติด ให้พิจารณาขอบข่ายให้ส่วนราชการหรือหน่วยงาน หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้บริหารจัดการตามความเหมาะสมในแต่ละพื้นที่

4.8 ให้จัดทำป้ายประชาสัมพันธ์ ซึ่งประกอบด้วย ชื่อโครงการ งบประมาณ และระยะเวลา ดำเนินการให้สาธารณชนได้ทราบ

5. วงเงินงบประมาณ

สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยได้รับงบประมาณจำนวน 200 ล้านบาท จากโครงการ ตามมาตรการเพิ่มการใช้จ่ายภาครัฐเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจปีงบประมาณ 2542 ซึ่งได้พิจารณาจัดสรร ให้จังหวัดตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

จัดสรรให้ จังหวัด โดยพิจารณาจากจำนวนอำเภอ/กิ่งอำเภอละ 228,000 บาท จำนวน 875 อำเภอ/กิ่งอำเภอเป็นเงิน 199,500,000 บาทและงบบริหารในส่วนกลางวงเงิน 500,000 บาท รวมเป็นเงิน 200,000,000 บาท (สองร้อยล้านบาทถ้วน)

6. ระยะเวลาดำเนินการ

ตั้งแต่เดือนเมษายน 2542 - กันยายน 2542

7. ผู้รับผิดชอบโครงการ

ให้จังหวัดเป็นผู้รับผิดชอบโครงการ ส่วนการบริหารจัดการลานกีฬาต้านยาเสพติด ให้พิจารณาขอบข่ายให้มีผู้ดูแลรับผิดชอบในการบำรุงรักษาและใช้ประโยชน์อย่างชัดเจน

ปัญหาของอำเภอต่าง ๆ ในจังหวัดเชียงใหม่ที่ทำการวิจัย

1. อำเภอหางดงมีดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ที่ดินและที่อยู่อาศัย เนื่องจากอำเภอหางดงอยู่ไม่ไกลจากชุมชนเมือง จึงทำให้มีการขยายตัวและจัดสรรที่ดินจากการทำไร่ทำนาเป็นที่อยู่อาศัย บ้านจัดสรรนับวันจะทำให้มีปัญหามากขึ้น

2. ปัญหาด้านสังคมและวัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่นที่กำลังจะถูกสืบทอดจากรุ่นใหม่ ๆ

3. ปัญหาการลดลงของพื้นที่ในการเกษตร เนื่องจากการขยายตัวของชุมชนเมืองทำให้มีการกว้านซื้อจากนายทุน เพื่อนำไปจัดสรรเป็นที่อยู่อาศัย

4. ปัญหาทางสังคมได้แก่ ปัญหาการแพร่ระบาดของโรคเอดส์และยาเสพติด

5. ปัญหาการขาดแคลนน้ำเพื่อการเกษตรในพื้นที่ด้านทิศตะวันตกของชลประทาน ได้แก่ พื้นที่ในตำบลบ้านปง ตำบลน้ำแพร่ และตำบลหนองควายบางส่วน

6. ปัญหาการกำจัดขยะ ปัจจุบันอำเภอหางดงไม่มีที่ทิ้งขยะเป็นของตนเอง ต้องนำมาทิ้งที่อำเภอสันทราย

2. อำเภอคอยเต่ามีดังนี้

1. ปัญหาโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่เส้นทางคมนาคมระหว่างหมู่บ้าน ที่เป็นอุปสรรคในการขนส่ง การบุกรุกที่ดินของประชาชน ขาดแคลนไฟฟ้าใช้ในบางหมู่บ้านและปัญหาผลผลิตทางการเกษตรต่ำ เกิดการอพยพแรงงานวัยหนุ่มสาวและปัญหาการว่างงาน

2. ปัญหาด้านการสาธารณสุขและการอนามัย ราษฎรขาดความรู้ในด้านโภชนาการ การมีอัตราการขาดอาหารในเด็กสูง

3. ปัญหาคุณภาพชีวิต ประชาชนยังขาดความรู้เพื่อการปรับปรุงคุณภาพชีวิต ราษฎรบางส่วนยังขาดการศึกษาและเยาวชนขาดโอกาสในการศึกษาต่อ

4. ปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดและโรคเอดส์

3. อำเภอแม่วางมีดังนี้

1. ด้านความสงบเรียบร้อยและความมั่นคง

จากสภาพของลักษณะพื้นที่เป็นภูเขาสูง มีป่าทึบ มีชาวเขาอาศัยอยู่ก่อให้เกิดปัญหาการปลูกและลักลอบจำหน่ายพืชเสพติด และการลักลอบตัดไม้ทำลายป่า ทางราชการมีกำลังเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอ จึงส่งเสริมให้มีการพัฒนาป้องกันตนเองและอาสาสมัครสร้างประโยชน์ให้ชุมชน ได้แก่ กลุ่ม อปพร. กลุ่ม กนช. กลุ่มลูกเสือชาวบ้าน กลุ่มทสพช. กลุ่มอาสาป้องกันไฟป่า กลุ่มกพสอ. กพสต.ทุกตำบล

2. ปัญหาโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่เส้นทางคมนาคมระหว่างหมู่บ้านที่เป็นอุปสรรคในการขนส่ง การบุกรุกที่ดินของประชาชน และการประสะบภัยแล้งเพื่อทำการเกษตรในบางพื้นที่

3. ปัญหาการเกษตร ผลผลิตที่ออกมาไม่ได้มาตรฐาน ต้นทุนการผลิตสูง ระบบการจัดการของสหกรณ์ยังขาดประสิทธิภาพ

4. ปัญหาคุณภาพชีวิต

4.1 ประชากรส่วนใหญ่ไม่รู้หนังสือ คิดเป็นร้อยละ 21.32

4.2 ประชากรขาดอาชีพเสริม ทำให้รายได้มีน้อย

4.3 ขาดแคลนน้ำสะอาดในการบริโภค ร้อยละ 14.22 ส้วมไม่ถูกสุขาภิบาลร้อยละ 5.32

4.4 ปัญหายาเสพติดบนพื้นที่สูง แพร่ระบาดลงมาสู่พื้นที่ราบและชาวต่างประเทศ

4. อำเภอสันป่าตองมีดังนี้

1. ปัญหาด้านการปกครอง

ปัจจุบันได้มีการลงทุน ในด้านต่าง ๆ เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วทำให้ราษฎรปรับตัวไม่ทัน การพัฒนาทางด้านวัตถุเจริญก้าวหน้ามาก จนด้านจิตใจของคนตามไม่ทัน เกิดความขัดแย้งกันทางด้านแนวคิดของราษฎรในกลุ่มต่าง ๆ จนเป็นกรณีรวมตัวกันร้องเรียนอยู่เสมอและมีแนวโน้มจะรุนแรงยิ่งขึ้น

2. ปัญหาด้านความมั่นคง

จากการลงทุนในด้าน โรงงานอุตสาหกรรมหลายแห่ง ทำให้มีการลักลอบแรงงานต่างด้าวเข้ามาทำให้มีการลักลอบนำยาเสพติดเข้ามาจำหน่ายในพื้นที่ ลักลอบเล่นการพนัน ลักขโมย เป็นต้น

3. ปัญหาด้านเศรษฐกิจการเกษตร

3.1 ปัญหาเรื่องการขาดแคลนน้ำเพื่อใช้ทำการเกษตรในฤดูแล้ง

3.2 ผลผลิตทางการเกษตรราคาต่ำ และผลผลิตทางการเกษตรได้รับความเสียหาย

4. ปัญหาด้านสุขภาพอนามัย

ปัญหาส่วนใหญ่มักเกี่ยวกับโรคทางเดินอาหารในฤดูแล้ง โรคผู้สูงอายุ และโรคเอดส์ ซึ่งมีสถิติผู้ป่วยเป็นอันดับ 3 ของจังหวัดเชียงใหม่

5. ปัญหาด้านการศึกษา

อำเภอสันป่าตองสามารถรองรับนักเรียนได้ทั่วถึง แต่มีปัญหาการขาดแคลนทุนทรัพย์ และปัญหานักเรียนติดยาเสพติด ซึ่งแพร่หลายเข้าไปในสถานศึกษาบางแห่ง

5. อำเภอแมริมมีดังนี้

1. ปัญหาในการใช้ที่ดินและที่อยู่อาศัย ซึ่งมีการขยายตัวและการจัดสรรที่ดินไร่นามาเป็นที่อยู่อาศัย นับวันจะเป็นปัญหามากขึ้น

2. บางแห่งการคมนาคมระหว่างหมู่บ้านยังไม่สะดวก เป็นถนนลูกรัง อยู่ในเขตป่าสงวนยากแก่การพัฒนา

3. ปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดบนพื้นที่สูง

4. ปัญหาการแพร่ระบาดของโรคเอดส์

6. อำเภอแม่แตงมีดังนี้

1. ปัญหาด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต ด้านการศึกษา ประชาชนยังขาดโอกาสทางการศึกษา และกลุ่มที่จบการศึกษาภาคบังคับแล้วส่วนมากยังไม่ได้รับการศึกษาอย่างต่อเนื่อง ด้านสุขภาพอนามัย

ประชาชนยังบริโภคน้ำไม่สะอาด ครัวเรือนยังขาดแคลนน้ำดื่มสะอาด และสิ่งแวดล้อม น้ำกินน้ำใช้ที่สะอาด การบริการขั้นพื้นฐานยังไม่ครอบคลุมถึงกลุ่มเปราะบาง โดยเฉพาะประชาชนที่อยู่ห่างไกลหรือชาวเขา

2. ปัญหาด้านทรัพยากรมนุษย์ ยังขาดอุปกรณ์การเรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับเด็กชาวไทยภูเขายังไม่รู้หนังสือ ด้านกีฬา ประชาชนส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจในส่วนการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพอนามัยที่ดี เพราะขาดความรู้พื้นฐานทางกีฬาตลอดจนภาครัฐและเอกชนยังขาดการสนับสนุนเท่าที่ควร

3. ปัญหาโครงสร้างพื้นฐาน การคมนาคมทางรถยนต์ยังไม่สะดวก จะลำบากในช่วงฤดูฝน หมู่บ้านที่อยู่ในภูเขาสูงยังไม่มีไฟฟ้าใช้ และประปาหมู่บ้านมีเพียงบางหมู่บ้านเท่านั้น

4. ประชาชนด้อยโอกาสทางการศึกษาทำให้หลงผิด และขาดการศึกษาอบรมเยาวชนให้รู้ถึงปัญหาสุขภาพจิต

7. อำเภอเชียงดาวมีดังนี้

1. ปัญหาโครงสร้างพื้นฐาน การคมนาคมไม่สะดวกมีถนนลูกรังเป็นจำนวนมาก ราษฎรไม่มีที่ดินทำกิน ผลผลิตทางการเกษตรต่ำ ขาดความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาอาชีพ และยังไม่มีการรวมกลุ่มที่เข้มแข็งเพื่อต่อรองทางการเกษตร

2. ปัญหาด้านการสาธารณสุขและการอนามัย ราษฎรขาดความรู้ในด้านโภชนาการ มีอัตราการขาดอาหารสูง

3. ปัญหาคุณภาพชีวิต ประชาชนยังขาดความรู้เพื่อการปรับปรุงคุณภาพชีวิตราษฎรบางส่วนยังขาดการศึกษาและเยาวชนขาดโอกาสในการศึกษาต่อ

4. ปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดและโรคเอดส์

8. อำเภอสันกำแพงมีดังนี้

1. ปัญหาโครงสร้างพื้นฐาน การคมนาคมในหมู่บ้านยังไม่สะดวก ถนนเป็นหลุมเป็นบ่อ

2. ปัญหารายได้น้อย เนื่องจากผลผลิตทางการเกษตรตกต่ำ ขาดความรู้ในการประกอบอาชีพ

3. ปัญหาการบริหารและการจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลยังขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัยในการบริหารและการจัดการ และยังขาดการพัฒนาบุคลากร

4. ปัญหาอื่น ๆ

4.1 ประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องยาเสพติด

4.2 ขาดการสงเคราะห์และช่วยเหลือผู้ป่วยโรคเอดส์และครอบครัวของผู้ป่วย

9. อำเภอคอยสะเกิดมีดังนี้

1. ปัญหารายได้ของประชาชน ประชาชนมีรายได้้น้อยเนื่องจากประชาชน 75 % เป็นเกษตรกร ประสบปัญหาหาลาผลผลิตตกต่ำ อีก 25 % เป็นแรงงาน ซึ่งส่วนใหญ่ไม่ใช้แรงงานฝีมือ

2. ปัญหาการบริการประชาชน ซึ่งประชาชนยังขาดความเข้าใจในแนวนโยบายในการทำงานของข้าราชการ จึงเกิดการรวมกลุ่มกันเรียกร้องขึ้น

แนวทางแก้ไขคือ หน่วยงานราชการควรชี้แจงเหตุผลของปัญหาที่เกิดขึ้นและติดตามดูแลอย่างต่อเนื่อง

10. อำเภอสนทรายมีดังนี้

1. ปัญหาด้านโครงสร้างพื้นฐาน เน้นในเรื่องความต้องการพื้นฐาน เช่น ถนน ไฟฟ้า การประปา การใช้ที่ดิน การสื่อสาร

2. ปัญหาด้านสังคม เนื่องจากเกิดการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ และการปรับตัวเข้าสู่สังคมใหม่ ทำให้วิถีชีวิตแบบเดิมเปลี่ยนไป ขนบธรรมเนียมประเพณีเดิมนับวันจะถูกกลบเลือนโดยคนรุ่นใหม่ และมีปัญหาทางด้านยาเสพติดเข้ามามากขึ้น

11. อำเภอสารภีมีดังนี้

1. ปัญหาด้านการเกษตรที่เกิดขึ้น คือสภาพลำเหมืองตื้นเขิน น้ำไหลไม่สะดวก ฝ่ายหินทิ้ง ชำรุดในช่วงฤดูน้ำหลากต้องซ่อมแซมทุกปี การใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชในการเกษตร ทำให้มีสารตกค้างในพื้นดินมาก

2. ปัญหาด้านการคมนาคม ส่วนมากเป็นการคมนาคมในหมู่บ้านที่เป็นถนนดินลูกรัง จะมีปัญหาในฤดูฝน ซึ่งจำเป็นต้องพัฒนาให้เป็นถนนคอนกรีต หรือลาดยาง

3. ปัญหาด้านสุขภาพ เป็นเรื่องการแพร่ระบาดของยาเสพติดในเขตชุมชน โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นในโรงเรียน

4. ปัญหาอื่น ๆ เช่น การบุกรุกที่สาธารณะ การอนุรักษ์โบราณสถาน การกำจัดขยะ การลักลอบทำร้าย คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ เป็นต้น

12. อำเภอเมืองเชียงใหม่มีดังนี้

1. ปัญหาคุณภาพชีวิตของประชาชนแบ่งเป็น

1.1 กลุ่มที่มีรายได้้น้อยในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ส่วนใหญ่อยู่ในเขตชุมชนแออัด จำนวน 1,846 ครัวเรือน สภาพบ้านเรือนเสื่อมโทรม มีปัญหาเรื่องขยะ น้ำเน่า ไม่มีที่พักผ่อนหย่อนใจ

การประปาไม่ทั่วถึง บ้านเรือนขาดสุขลักษณะ การศึกษาดำขาดความรู้ และทักษะในการประกอบอาชีพ

1.2 กลุ่มครัวเรือนรายได้น้อยในเขตชนบท ส่วนใหญ่เป็นครัวเรือนที่ประกอบอาชีพทางการเกษตร ไม่มีที่ดินทำกินเป็นของตนเอง ส่วนพวกที่ประกอบอาชีพรับจ้างอย่างเดียวก็มีรายได้ต่ำ

2. ปัญหาด้านความมั่นคง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนต่างด้าวที่เข้ามาทำงานในเขตเมือง ก่อให้เกิดปัญหาความมั่นคงและความสงบเรียบร้อย

3. ปัญหายาเสพติด ซึ่งระบาดมาในพื้นที่ต่าง ๆ ของเขตเมืองเชียงใหม่ มีการแพร่ระบาดของยาเสพติดประเภทเฮโรอีน ฟีน กัญชา ในพื้นที่ถนนเจริญประเทศ ตำบลช้างคลาน ชุมชนทิพย์เนตร บริเวณหมู่บ้านการเคหะ เชียงสะพานคนเดินข้ามแม่น้ำปิง ตำบลวัดเกต แหล่งที่พักผ่อนนักท่องเที่ยว ส่วนยาเสพติดประเภทสารระเหยต่าง ๆ ระบาดในกลุ่มวัยรุ่น นักเรียน นักศึกษา ส่วนยาบ้าระบาดในผู้ที่มีอาชีพขับรถขนถ่ายขยะ รถโดยสาร

4. ปัญหาโครงสร้างพื้นฐาน ในสภาพปัจจุบันโครงสร้างพื้นฐานที่มีอยู่ไม่พอกับการขยายตัวของอำเภอเมืองเชียงใหม่ จึงต้องมีการปรับปรุง และขยายโครงสร้างพื้นฐานให้สามารถรองรับการขยายตัวในอนาคต

5. ปัญหาด้านการบริหารพัฒนา

5.1 หน่วยงานราชการบริหารส่วนท้องถิ่น เช่นเทศบาลนครเชียงใหม่ ไม่สามารถควบคุมบังคับบัญชาได้ ได้เพียงแต่ประสานงาน ทำให้การพัฒนาล่าช้า

5.2 ขาดอัตรากำลัง ของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงาน

5.3 สถาบันองค์กรที่มีอยู่ไม่สามารถตอบสนองการพัฒนาในส่วนของภาครัฐได้

สรุปปัญหาในแต่ละอำเภอที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับยาเสพติด ได้ดังนี้

1. มีการค้ายาเสพติดของบุคคลบางกลุ่ม
2. การแพร่ระบาดของยาเสพติดในหมู่เยาวชนและประชาชน
3. การลักขโมยหรือประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน
4. สภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำ
5. ประชาชนไม่ได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตเท่าที่ควร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

วีระพงษ์ บางท่าไม้ (2524) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัญหาการจัดการและดำเนินการกีฬาจังหวัด” เพื่อศึกษาปัญหาการจัดการและดำเนินการกีฬาจังหวัดของเจ้าหน้าที่กีฬาจังหวัด ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาส่วนใหญ่ที่เจ้าหน้าที่กีฬาจังหวัดประสบมาคือ การขาดแคลนในด้านงบประมาณในการดำเนินงาน จำนวนเจ้าหน้าที่กีฬาจังหวัด อุปกรณ์ สนามกีฬา ผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินกีฬา ตลอดจนขาดความเอาใจใส่ของผู้บริหารงานกีฬาจังหวัด ความนิยมของประชาชนเรียงจากมากไปหาน้อยคือ ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล เซปักตะกร้อ และกรีฑาตามลำดับ ปริมาณการจัดการแข่งขันเฉลี่ยทุกจังหวัดใน 1 ปี ฟุตบอล 3 ครั้ง บาสเกตบอล 2 ครั้ง วอลเลย์บอล 2 ครั้ง เซปักตะกร้อ 2 ครั้ง และกรีฑา 2 ครั้ง

บุญเลิศ กาญจนจงกล (2525) ได้ทำการศึกษา “ปัญหาการจัดการและดำเนินการ โครงการกีฬาเพื่อนันทนาการของรัฐวิสาหกิจในกรุงเทพมหานคร” พบว่าปัญหาการจัดการและดำเนินการโครงการกีฬาเพื่อนันทนาการของรัฐวิสาหกิจเป็นปัญหามากคือ ฝ่ายบริหารไม่สนับสนุนการจัดโครงการกีฬาเพื่อนันทนาการ กิจกรรมกีฬาที่จัดให้เป็นปัญหาในการฝึกซ้อมแก่พนักงาน ช่วงระยะเวลาที่ใช้จัดโครงการกีฬาเพื่อนันทนาการไม่เอื้ออำนวย ขาดงบประมาณสำหรับดำเนินการแข่งขันกีฬาเพื่อนันทนาการ ขาดงบประมาณในการซื้ออุปกรณ์ ขาดงบประมาณในการเช่าสถานที่ในการจัดโครงการกีฬาเพื่อนันทนาการ ขาดสถานที่ในการจัดโครงการกีฬาเพื่อนันทนาการในร่มและกลางแจ้ง ความไม่สะดวกในการเช่ายิมสถานที่ที่จัดโครงการกีฬาเพื่อนันทนาการ ขาดสถานที่ทำงานสำหรับคณะกรรมการกีฬา ขาดสถานที่เก็บอุปกรณ์และจำนวนอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดโครงการกีฬาเพื่อนันทนาการไม่เพียงพอ

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา (2529, หน้า 104) ทำการวิจัยเรื่อง ความสนใจและความต้องการในการออกกำลังกายของเยาวชนในชนบท ในเขตการศึกษา 8 ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนในชนบท ในเขตการศึกษา 8 มีความสนใจและความต้องการในการออกกำลังกายมาก โดยใช้กีฬาเป็นสื่อในการออกกำลังกาย ความมุ่งหวังเพื่อความสนุกสนานและเพื่อสุขภาพที่แข็งแรง โดยการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

กวินทร์ คเชนทร์เดชา (2529) ทำการวิจัยเรื่อง ความต้องการการบริการเกี่ยวกับการออกกำลังกายของประชาชนในหมู่บ้านเป้าหมายจังหวัดชุมพร โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความต้องการ ในเขตการศึกษา 8 ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านสถานที่อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ต้องการให้ใช้โรงเรียนของหมู่บ้าน เป็นสถานที่ในการจัดกิจกรรมการออกกำลังกาย ให้มีสถานที่สำหรับการออกกำลังกายได้หลายอย่าง และให้มีอุปกรณ์กีฬาที่ใช้ในการออกกำลังกายอย่างเพียงพอ

2. ด้านบุคลากรผู้ให้บริการ ต้องการให้จัดเจ้าหน้าที่เบิกจ่ายอุปกรณ์ที่ใช้ในการออกกำลังกาย ให้มีผู้สอนที่มีความสามารถและความชำนาญหลายอย่างในกิจกรรมการออกกำลังกาย และให้มีคณะกรรมการชุดหนึ่งประกอบด้วย ประชาชนในหมู่บ้านเป็นผู้ดำเนินงานเกี่ยวกับการออกกำลังกาย

3. ด้านช่วงเวลาในการออกกำลังกาย ต้องการให้จัดบริการเกี่ยวกับการออกกำลังกาย เฉพาะในวันหยุดราชการ สัปดาห์ละ 1-2 วัน วันละ 1-2 ชั่วโมง ระยะเวลา 16.00-18.00 น.

4. ด้านรูปแบบของการจัดกิจกรรมการออกกำลังกาย กิจกรรมที่จัดต้องการให้เป็นกิจกรรมที่ไม่ต้องใช้เวลามาก ไม่เสียค่าใช้จ่ายมากและเป็นกิจกรรมที่ประชาชนสามารถเข้าร่วมได้โดยไม่ต้องมีความสามารถมาก ให้มีการเล่นเกมและกีฬาพื้นเมืองสำหรับประชาชนในหมู่บ้านใกล้เคียง ในวันสำคัญต่าง ๆ

5. ด้านกิจกรรมการออกกำลังกาย ต้องการกิจกรรมกายบริหาร กีฬาพื้นเมือง ฟุตบอล ตะกร้อและการเดินออกกำลังกาย

6. ด้านการทดสอบสมรรถภาพทางกาย ต้องการให้มีการทดสอบสมรรถภาพทางกายสำหรับประชาชนเป็นประจำทุกปี ให้มีสถานที่สำหรับฝึกกิจกรรมเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายและมีการติดต่อกับหน่วยงานทางด้านกีฬามาทดสอบสมรรถภาพทางกายให้กับประชาชน

จากงานวิจัยที่กล่าวมา พอสรุปว่าประชาชนมีความต้องการเล่นกีฬา เพื่อสุขภาพที่ดี มีจิตใจแจ่มใส ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ซึ่งจะช่วยให้หลีกเลี่ยงจากยาเสพติดได้ ในสภาพการดำเนินงานป้องกันยาเสพติด เป็นการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้เยาวชนและประชาชนมีส่วนร่วมหรือเอากีฬาเป็นสื่อกลางให้เยาวชนและประชาชนใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ แต่ยังมีปัญหาการขาดสถานที่ อุปกรณ์กีฬาและงบประมาณสนับสนุน